S_1996_5_502_506

শ্ৰীমতী উইংকি দিলাৱাৰী আৰু আন এজন

বনাম

অমৃতসৰ ইমপ্ৰুভমেন্ট ট্ৰাষ্ট, অমৃতসৰ

৩ ছেপ্টেম্বৰ, ১৯৯৬

(ন্যায়াধীশ কে. ৰামস্বামী আৰু ন্যায়াধীশ ফেইজান উদ্দিন)

পঞ্জাৱ টাউন ইমপ্ৰুভমেন্ট এক্ট (Punjab Town Improvement Act), ১৯২২:

ধাৰা ৩৬, ৩৮- ষ্টেডিয়ামলৈ প্ৰস্তাৱিত পথৰ বাবে ভূমি অধিগ্ৰহণৰ জাননী- আবেদনকাৰীসকলক ব্যক্তিগত জাননী প্ৰদান কৰাত ব্যৰ্থ হোৱাটোৱে- অনুমোদিত আঁচনি অনুসৰি আৰম্ভ কৰা অধিগ্ৰহণৰ কাৰ্য্যকলাপক বাতিল নকৰে বুলি ৰায় দিয়ে- যেতিয়া ৰাজহুৱা আদালতৰ সুবিধাৰ বাবে আঁচনিখন কাৰ্যকৰী কৰা কৰ্তৃপক্ষই নিষেধাজ্ঞা প্ৰদান কৰাৰ বাবে বিবেচনা প্ৰয়োগ কৰিবলৈ সঠিকভাৱে অস্বীকাৰ কৰিছিল- ষ্টেডিয়ামৰ মূল দুৱাৰত প্ৰৱেশৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ বাবে আঁচনিখন সঠিকভাৱে প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল- আবেদনকাৰীৰ স্থানীয় অঞ্চলত বাস কৰাৰ অধিকাৰ- মতপোষণ কৰা হয় যে প্ৰতিযোগিতামূলক ৰাজহুৱা স্বাৰ্থই আবেদনকাৰীৰ ব্যক্তিগত স্বাৰ্থৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব- অৱশ্যে, উত্তৰদাতা-ন্যাসে বাছি লোৱা যিকোনো গৃহ নিৰ্মাণ আঁচনিত তেওঁক উপযুক্ত স্থান দিব পৰা যায়- প্ৰচলিত সংৰক্ষিত মূল্য অনুসৰি ২৫০ বৰ্গ গজৰ পৰিসৰৰ উপযুক্ত স্থান প্ৰদান কৰিবলৈ উত্তৰদাতা-ন্যাসে নিৰ্দেশ দিয়ে।

যোধ সিং বনাম জলন্ধৰ ইম্প্ৰুভাইমেন্ট ট্ৰাষ্ট, এআইআৰ (১৯৮৪) পি এণ্ড এইচ ৩৯৮-ত অনুমোদন জনোৱা হ'ল।

পণ্ট. ৰাম পৰকাশ আৰু অন্য এজন বনাম শ্ৰীমতী কান্তা ছুৰি, (১৯৮৫) পি এল জে ৩৭১-ত অস্বীকাৰ কৰা হ'ল।

দেৱানী আপীল ক্ষেত্ৰাধিকাৰ: দেৱানী আপীল নং-১৫২৬/১৯৯৪

১৯৯২ চনৰ আৰ.এছ্.এ. নং ২০৭১ গোচৰত পঞ্জাব আৰু হাৰিয়ানা উচ্চ ন্যায়ালয়ে প্ৰদান কৰা ২.৮.৯৩ তাৰিখৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা।

আপীলকাৰীৰ হৈ ডি.ভি. ছেহগাল, এ.টি.এম. সম্পত আৰু শ্ৰীমতী মনিকা গোসাঁই।

প্ৰতিবাদীৰ হৈ ই.চি. আগৰৱালা।

ন্যায়ালয়ৰ নিম্নোলিখিত আদেশ প্ৰদান কৰা হয়-

বিশেষ অনুমতি প্ৰদান কৰা এই আবেদনখন ১৯৯৩ চনৰ ২ আগষ্টত আৰ এছ এ নং ২০৭১/৯২ সন্দৰ্ভত পঞ্জাৱ আৰু হাৰিয়ানা উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ বিজ্ঞ একক ন্যায়াধীশৰ সিদ্ধান্তৰ পৰা আহিছে। স্বীকাৰ কৰা তথ্যসমূহ হ'ল যে উত্তৰদাতা-ন্যাসে মূল পথ বা মদন মোহন মালৱিয়া পথৰ পৰা গুৰু নানক ষ্টেডিয়ামলৈ যোৱা পথ স্থাপনৰ পৰিকল্পনা তৈয়াৰ কৰিছিল। এই পৰিকল্পনা পঞ্জাৱ টাউন ইমপ্ৰুভমেন্ট এক্ট, ১৯২২ (চমুকৈ "আইন")ৰ ধাৰা ৩৬ৰ অধীনত প্ৰণয়ন কৰা হৈছিল। ট্ৰাষ্টে এই আঁচনিখন প্ৰস্তুত কৰিছিল, ইয়াৰ বিষয়ে জনসাধাৰণক অৱগত কৰিছিল, এই সন্দৰ্ভত কিবা আপত্তি থাকিলে জনাবৰ বাবে কৈছিল, আৰু ধাৰা ৭৮ৰ অধীনত একেৰাহে তিনি সপ্তাহ ধৰি সাপ্তাহিক বাতৰি কাকতত আৰু ৰাজ্যিক চৰকাৰী ৰাজপত্ৰতো আঁচনিখন প্ৰকাশ কৰা হৈছিল। নিৰ্দিষ্ট সময়সীমাৰ ভিতৰত স্থানীয় বাতৰি কাকততো এই আঁচনিখন প্ৰকাশ কৰা হৈছিল। আইনৰ ধাৰা ৩৬ৰ উপ-ধাৰা ২(খ) অনুসৰি

পৌৰসভা সমিতিৰ সভাপতি আৰু চিকিৎসা বিষয়ালৈ আঁচনিৰ জাননী প্ৰেৰণ কৰা হয়। আঁচনিখনৰ সন্দৰ্ভত কোনো আপত্তি উত্থাপন হোৱা নাছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত চৰকাৰে আইনখনৰ ৪০ নং ধাৰাত আঁচনিখন অনুমোদন জনায়। আইনৰ ধাৰা ৪২(২) অনুসৰি ধাৰা ৪২(১)ৰ অধীনত আঁচনিখনৰ অনুমোদন প্ৰকাশ হোৱাৰ পিছত আঁচনিখন সঠিকভাৱে প্ৰণয়ন কৰি অনুমোদন জনোৱাৰ নিৰ্ণায়ক প্ৰমাণ হৈ পৰিছিল। ইয়াৰ পিছত আঁচনিৰ অধীনত অধিগ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱিত মাটিখিনি অধিগ্ৰহণৰ বাবে ৫৯ নং ধাৰাৰ লগতে আইনখনৰ তফছিলৰ অধীনত কাৰ্য্যবিধি আৰম্ভ কৰা হয়। আইনৰ ৩৮ ধাৰাত এই সন্দৰ্ভত প্ৰকাশৰ জাননী মানি চলাটো বাধ্যতামূলক। ইয়াত তলত দিয়া কথাখিনি সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে-

> "৩৮) প্ৰস্তাৱিত মাটি অধিগ্ৰহণৰ জাননী: (১) এই আইনৰ অধীনত যিকোনো আঁচনিৰ সন্দৰ্ভত ৩৬ নং ধাৰাৰ অধীনত যিকোনো জাননী প্ৰকাশ পোৱা দিনৰ পৰা ত্ৰিশ দিনৰ ভিতৰত ট্ৰাষ্টে এইসকলক জাননী প্ৰদান কৰিব লাগিব:
>
> (i) ট্ৰাষ্টে যথাযথ অনুসন্ধানৰ পিছত আঁচনিখন কাৰ্যকৰী কৰাৰ সময়ত অধিগ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱিত যিকোনো স্থাৱৰ সম্পত্তিৰ মালিক বুলি বিশ্বাস কৰাৰ কাৰণ থকা প্ৰতিজন ব্যক্তিক।
>
> (ii) আঁচনিখন কাৰ্যকৰী কৰাত সেই ট্ৰাষ্টে অধিগ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱ কৰা চৌহদৰ দখলকাৰী (যাৰ নাম উল্লেখ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই)।
>
> (২) এনেধৰণৰ জাননীত/জাননীয়ে-

(ক) উল্লেখ থাকিব যে ট্ৰাষ্টে এই আইনৰ অধীনত আঁচনি চলোৱাৰ উদ্দেশ্যে এনে সম্পত্তি অধিগ্ৰহণ কৰাৰ প্ৰস্তাৱ দিছে, আৰু

(খ) এনে ব্যক্তিয়ে যদি এনে অধিগ্ৰহণৰ প্ৰতি আপত্তি কৰে, তেন্তে জাননী প্ৰেৰণ কৰাৰ পৰা ষাঠি দিনৰ ভিতৰত নিজৰ কাৰণ লিখিতভাৱে দৰ্শাবলৈ বাধ্য কৰাব।

(৩) এনে প্ৰতিখন জাননীত অধ্যক্ষৰ দ্বাৰা বা আদেশত স্বাক্ষৰ কৰা হ'ব।"

এইটো অনস্বীকাৰ্য, আৰু ইয়াৰ বিৰুদ্ধে কোনো যুক্তি নাই, যে ট্ৰাষ্টে যুক্তিসংগতভাৱে বিশ্বাস কৰা প্ৰতিজন ব্যক্তিক আঁচনিৰ অধীনত ট্ৰাষ্টে অধিগ্ৰহণ কৰিবলৈ পৰিকল্পনা কৰা সম্পত্তিৰ মালিক, বা এনে চৌহদৰ দখলকাৰী বুলি যুক্তিসংগতভাৱে বিশ্বাস কৰা প্ৰতিজন ব্যক্তিক জাননী প্ৰদান কৰাটো গুৰুত্বপূৰ্ণ। সেয়েহে, সঠিক তদন্ত চলোৱাৰ পিছত, প্ৰভাৱিত হ'বলগীয়া ব্যক্তিজনেই অধিগ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱিত সম্পত্তিৰ মালিক বুলি বিশ্বাস কৰাৰ যুক্তিসংগত ভিত্তি থকাটো ট্ৰাষ্টৰ বাবে অতি প্ৰয়োজনীয়। এই ক্ষেত্ৰত নিশ্চিত কৰা হৈছে যে বিবাদিত সম্পত্তিখিনি খালী মাটি। ১৯৮৫ চনৰ ২৪ জানুৱাৰীত আপীলকাৰীয়ে এই সম্পত্তি ক্ৰয় কৰিছিল। ১৯৮৫ চনৰ ১৯ মাৰ্চত এই আঁচনিখনে চৰকাৰী অনুমোদন লাভ কৰে। আপীলকাৰীসকলে সম্পত্তিটো ক্ৰয় কৰাৰ আগতে ৩৬ নং ধাৰাত প্ৰস্তাৱটো গেজেট, সাপ্তাহিক আৰু দৈনিক বাতৰি কাকতত ব্যাপকভাৱে প্ৰকাশ পাইছিল আৰু পৌৰসভাক জাননীও দিয়া হৈছিল। এইটো সহমতত উপনীত হৈছে যে আপীলকাৰীয়ে ক্ৰয় কৰাৰ পিছত ৰাজ্য চৰকাৰে অনুমোদন দিয়াৰ আগতে তেওঁলোকৰ নাম পৌৰসভাৰ ৰেকৰ্ডত

আপডেট কৰা হোৱা নাছিল। প্ৰশ্ন হয় আপীলকাৰীক জাননী প্ৰদান নকৰাটোৱে অনুমোদিত আঁচনিখন বাতিল কৰে নেকি? আমাৰ মতে নহয়।

আইনখনৰ ৩৬ আৰু ৩৮ নং ধাৰা দুয়োটাৰে প্ৰয়োজনীয়তা অনুসৰি পৌৰসভাক প্ৰস্তাৱিত অধিগ্ৰহণৰ বিষয়ে জাননী প্ৰেৰণ কৰা হৈছিল। যেতিয়া এনে জাননী দিয়া হয়, তেতিয়া ধৰি লোৱাটো যুক্তিসংগত যে দখলদাৰী ব্যক্তিজনে আঁচনিখন কাৰ্যকৰী কৰাৰ কাৰ্য্যবিধি আৰু অধিগ্ৰহণ প্ৰক্ৰিয়াৰ বিষয়ে সচেতন হ'ব। আপীলকাৰীসকলৰ বিদ্বান জ্যেষ্ঠ অধিবক্তা শ্ৰী ছেহগালে যুক্তি দিয়াৰ দৰে এইটো সঁচা যে উপ-পঞ্জীয়কৰ কাৰ্যালয়ত নথি পঞ্জীয়ন কৰিলে পঞ্জীয়ন আইনৰ অধীনত জাননী হিচাপে কাম কৰে। কিন্তু প্ৰশ্ন উত্থাপন হয় যে ৰাজহুৱা কৰ্তৃপক্ষই সম্পত্তিৰ মালিকীস্বত্ব নিৰ্ণয় কৰিবলৈ উপ-পঞ্জীয়কৰ কাৰ্যালয়ত অহৰহ অনুসন্ধান কৰাটো আশা কৰা হৈছেনে? ধাৰা ৩৮(১)(i) অনুসৰি সঠিক অনুসন্ধানৰ পিছত এটা যুক্তিসংগত বিশ্বাসৰ প্ৰয়োজন যে যিসকল ব্যক্তিক চৰকাৰে আঁচনিখন অনুমোদন কৰাৰ পিছত অধিগ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱ কৰা স্থাৱৰ সম্পত্তিৰ মালিক হিচাপে পৰিচিত বুলি জনা যায়, তেওঁলোক হ'ব সম্পত্তিৰ প্ৰকৃত মালিক। এইটো এতিয়া এক প্ৰতিষ্ঠিত আইনী নীতি যে ৰাজহুৱা কাম-কাজ ইয়াৰ বিষয়াৰ জৰিয়তে সম্পন্ন কৰা হয় আৰু যদিহে বিষয়াসকলে নিজৰ কৰ্তব্য পালনত ব্যৰ্থ হয় আৰু ইয়াৰ ফলত ডাঙৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি হয়, তেন্তে আদালতে এই পদ্ধতিক কঠোৰ নিয়মতকৈ পৰামৰ্শ হিচাপেহে বেছিকৈ লয়। বহু আদালতৰ সিদ্ধান্তৰ মাজেৰে এই পদ্ধতিটোক ধাৰাবাহিকভাৱে এটা পৰামৰ্শ হিচাপে চোৱা হৈছে। যদি কোনো সুপৰিচিত মালিক, যাৰ নাম পৌৰসভাৰ ৰেকৰ্ডত আছে আৰু সময়ৰ লগে লগে পৌৰসভা বা গ্ৰাম পঞ্চায়তক কৰ আদায় দিছে, তেন্তে স্বাভাৱিকতে কৰ্তৃপক্ষই পৰীক্ষা কৰাৰ পিছত তেওঁলোকেই মালিক বুলি বিশ্বাস কৰাৰ

কাৰণ থাকিব। যদি তেওঁলোকে এনে তদন্ত কৰাত বা জাননীখন প্ৰদান কৰাত অৱহেলা কৰে, তেন্তে যুক্তি দিব পাৰি যে তেওঁলোকে সম্পত্তিৰ বিশ্বাসযোগ্য মালিকক জাননী প্ৰদান নকৰাটোৱে আইনখনৰ ধাৰা ৫৯ৰ অধীনত অধিগ্ৰহণ প্ৰক্ৰিয়া বাতিল কৰে। কিন্তু যদিহে কম সময়ৰ ভিতৰতে মাটিৰ দ্ৰুত বিক্ৰী আৰু হস্তান্তৰ হৈছিল, তেন্তে ৰাজহুৱা কৰ্তৃপক্ষই অধিগ্ৰহণ কৰিবলগীয়া সম্পত্তিৰ মালিক নিৰ্ণয় কৰিবলৈ উপ-পঞ্জীয়কৰ কাৰ্যালয়ত পৰীক্ষা কৰি থাকিব নালাগে। পঞ্জীয়নে জাননী হিচাপে কাম কৰে বুলি ধাৰণাটো এনে পৰিস্থিতিত প্ৰযোজ্য নহয়।

যোধ সিং বনাম জলন্ধৰ ইমপ্ৰুভমেন্ট ট্ৰাষ্ট, এআইআৰ (১৯৮৪) (পি এণ্ড এইচ) ৩৯৮ গোচৰত পঞ্জাব আৰু হাৰিয়ানাৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ পূৰ্ণ বিচাৰপীঠৰ মূল কথাটো সাধাৰণতে মানি লোৱা হয়, কিন্তু ইয়াক প্ৰতিটো গোচৰৰ নিৰ্দিষ্ট বিৱৰণৰ সৈতে সম্পৰ্কিতভাৱে চাব লাগিব। উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ বিভাগীয় বিচাৰপীঠে *পণ্ট. ৰাম পৰকাশ আৰু অন্য এজন বনাম শ্ৰীমতী কান্তা ছুৰি,* (১৯৮৫) পি ইউ ৩৭১-গোচৰত আইনখনৰ সঠিক ব্যাখ্যা কৰা নাছিল। গতিকে আমি এই সিদ্ধান্তত উপনীত হওঁ যে আপীলকাৰীসকলক ব্যক্তিগত জাননী প্ৰদান নকৰাটোৱে অনুমোদিত আঁচনি অনুসৰি আৰম্ভ কৰা অধিগ্ৰহণৰ কাৰ্য্যবিধিক বাতিল নকৰে।

কিছুমানে যুক্তি আগবঢ়ায় যে এই অধিগ্ৰহণ অসৎ অভিপ্ৰায়যুক্ত আছিল কাৰণ পৌৰসভাই পূৰ্বে অধিগ্ৰহণৰ কথা বিবেচনা কৰিছিল যদিও তাৰ পিছত এই ধাৰণাটো পৰিত্যাগ কৰিছিল। এই যুক্তিৰ লগত আমি একমত নহয়। ইয়াৰ লগত দুটা কৰ্তৃপক্ষই কাম কৰি আছে, এটা আইনৰ অধীনত আৰু আনটো পৌৰসভা। যেতিয়া বিধিগত সংস্থাই ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰে তেতিয়া পৌৰসভাই নিজৰ কাৰ্য্যবিধি বন্ধ কৰিব লাগিব। গতিকে, অধিগ্ৰহণটো অসৎ আছিল বুলি কোৱাটো ন্যায্য নহয়। লগতে নিম্ন আদালতে

এই সন্দৰ্ভত কোনো তথ্য উলিয়াব পৰা নাছিল। উচ্চ ন্যায়ালয়ে ৰায় দিয়ে যে যদিহে প্রতিবাদীয়ে পক্ষপাতিত্ব প্রমাণ কৰিব নোৱাৰে তেন্তে আদালতে নিষেধাজ্ঞাৰ ৰূপত বিবেচনাধীন সকাহ প্রদান নকৰে। প্রতিষ্ঠিত আঁচনিখন কাৰ্যকৰী কৰাৰ পৰা কৰ্তৃপক্ষক বাধা দিবলৈ আপীলকাৰীৰ অনুৰোধ তিনিওখন আদালতে নাকচ কৰে। আদালতৰ বিবেচনা অনুসৰি নিষেধাজ্ঞাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয়। যেতিয়া কৰ্তৃপক্ষই ইতিমধ্যে চহৰখনৰ জনসাধাৰণৰ সুবিধাৰ বাবে আঁচনিখন কাৰ্যকৰী কৰি আছে, তেতিয়া নিম্ন আদালতে নিষেধাজ্ঞা প্রদান নকৰাটো সঠিকভাৱে বাছি লৈছিল, আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ে শুধৰণি কৰিবলৈ তেওঁলোকে কোনো স্পষ্ট আইনী ভুল কৰা নাছিল। ইয়াৰ উপৰিও ১৯০৮ চনৰ দেৱানী কাৰ্যবিধি আইনৰ ৯ নং ধাৰাত গোচৰ দাখিল কৰাৰ বৈধতা অনিশ্চিত। গোচৰটো পুনৰীক্ষণ কৰাৰ প্রয়োজন নাই কাৰণ ইতিমধ্যে প্রতিষ্ঠা হৈছে যে আইনৰ অধীনত এনে গোচৰ চলাব নোৱাৰি।

আপীলকাৰীয়ে দাবী কৰিছে যে তেওঁলোকে ব্যক্তিগত ব্যৱহাৰৰ বাবে সম্পত্তিটো কিনিছিল আৰু পশ্চিম দিশৰ পথত থকা গেট এখন অসুবিধা নোহোৱাকৈ ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিছিল। এই দাবীৰ সৈতে আমি একমত নহয়। আঁচনিখনত মূল পথ অৰ্থাৎ মদন মোহন মালবিয়া পথৰ পৰা পোনপটীয়াকৈ প্রৱেশৰ প্রস্তাৱ দিয়া হৈছিল। পশ্চিম পথটো ব্যৱহাৰ কৰিলে যান-জঁটৰ সৃষ্টি হ'ব, গতিকে আঁচনি অনুসৰি মূল গেটেৰে প্রৱেশ কৰাটো ন্যায্য। পৰিকল্পনা পৰ্যালোচনা কৰাৰ পিছত আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে আঁচনিখনত প্রয়োজনীয় নূন্যতম এলেকা ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে, অঞ্চলটোৰ বৃহৎ ঠাই ব্যৱহাৰ কৰা হোৱা নাই। এই পৰিস্থিতিৰ প্রতি লক্ষ্য ৰাখি চৰকাৰে আঁচনিখন সঠিকভাৱে ডিজাইন কৰিছিল যাতে গুৰু নানক ষ্টেডিয়ামত প্রৱেশৰ সুবিধা হয়।

শ্ৰী ছেহগালে যুক্তি আগবঢ়ায় যে আপীলকাৰীয়ে আৱাসিক ব্যৱহাৰৰ বাবে সম্পত্তিটো ক্ৰয় কৰিছিল আৰু এতিয়া অঞ্চলটোত এই অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হৈছে। আপীলকাৰীৰ ব্যক্তিগত স্বাৰ্থতকৈ জনস্বাৰ্থই অগ্ৰাধিকাৰ লাভ কৰে বুলি বিবেচনা কৰি, আমি বিশ্বাস কৰোঁ যে আপীলকাৰীক প্ৰতিবাদী-ট্ৰাষ্টে আৰম্ভ কৰা অন্যান্য গৃহ নিৰ্মাণ আঁচনিসমূহত স্থান দিব পৰা যাব। গতিকে উত্তৰদাতা-ন্যাসেক বৰ্তমানৰ সংৰক্ষিত মূল্যত ২৫০ বৰ্গ গজ জোখৰ এটা উপযুক্ত প্লট আগবঢ়াবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হৈছে।

সেই অনুসৰি উল্লিখিত পৰ্যবেক্ষণসমূহৰ সৈতে আবেদনখন খাৰিজ কৰা হয়। কোনো ধৰণৰ মাচুলৰ প্ৰয়োজন নাই।

আপীল খাৰিজ কৰা হ'ল।

অনুবাদক: মায়াশ্ৰী মহন্ত, জ্যেষ্ঠ অনুবাদক, অনুবাদ শাখা, গৌহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়

DISCLAIMER

"The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation".

“স্থানীয় ভাষালৈ অনূদিত এই ৰায় গোচৰত জড়িত পক্ষই বুজি পোৱাৰ উদ্দেশ্যে সীমিত ব্যৱহাৰৰ বাবেহে। ইয়াৰ বাদে অন্য ক্ষেত্ৰত অনূদিত ৰূপ ব্যৱহৃত নহ’ব। সকলো ব্যৱহাৰিক আৰু বিভাগীয় কামৰ লগতে ৰায়ৰ কাৰ্যকৰীকৰণ আৰু ৰূপায়নৰ ক্ষেত্ৰতো এই ৰায়ৰ ইংৰাজী সংস্কৰণটোৱেই সঠিক বিবেচিত হ’ব।“